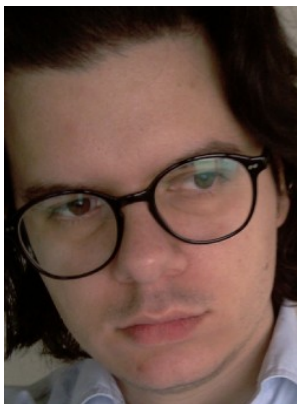

Раскол у српској јавности око државне политике на Космету

У српској јавности постоје две врсте односа према Косову и Метохији. Један, који диктирају домаћи медији под диригентском палицом премијера и Канцеларије за КиМ, представља наизменичну струју хвалоспева мудрој, умереној, стрпљивој и патриотској „политици јединства“ владе у Покрајини, и гнушања, резигнације и скандализованости над „провокацијама Приштине“. Овај став, који заузимају они наши суграђани који беспоговорно верују у „напредну“ агенду српске политичке врхушке, понавља заједно за медијима флоскуле о „улагању на Космет“, „заштити огњишта“, „очувању и јединству косовских Срба (под вођством премијера Александра Вучића)“, о Заједници српских општина која само што није формирана, и која ће Србима дати „аутономију, председника и скупштину“ (ма „скоро Републику Српску“), да би се све то зачинило са запаљивом реториком о „шиптарским провокацијама“, „великоалбанском национализму“, да би се „оштро осудили нови инциденти“ усмерени против српског становништва, а помало и припретило да „Србија неће ћутати док се угрожавају њени интереси“.

Ако овај однос према Косову, који подразумева да је стање у Покрајини истовремено „све боље и све горе“, природно оставља утисак шизофреније (или орвеловске „двомисли“, како је коме драго), онда је други став категоричан и непоколебљив, заснован на принципијелном опозиционом ставу да власти „ништа добро нису ни способне, ни спремне да учине за косовске Србе“, да је сваки акт државне политике на Космету „велеиздајнички“, и да празна наклапања државних чиновника не престављају ништа више од испразне политичке реторике и популизма, којим се прикрива да је на Косову „српски цар го“. Одмах да се разумемо, истина о Космету није „негде између“ ова два става. Напротив, други став је принципијелно тачан, док први став представља тенденциозну и дневнополитичку манипулацију чињеницама како би се форсирала агенда једне партије и одржавао мехур од сапунице о „државничкој политици“ Вође.

